

2. KAPITOLA

Len čom som si sadol, pocítil som, ako mi na telo tlačí bomba.

V zadnej časti limuzíny boli štyria muži vrátane Arturasa, ktorý ma nasledoval, zavrel za sebou dvere a sadol si po mojej ľavej strane, stále s tým znepokojujúcim úsmevom. Počul som pradenie motora, ale nepohli sme sa. Do nosa mi udrela aróma cigarového dymu a novej kože. Luxusnú zadnú časť auta oddeľovalo od šoféra dymové sklo.

Na dlážke auta ležala biela kožená športová taška.

Dvaja muži v tmavých zvrchníkoch po mojej pravici zaberali sedadlo pre šiestich ľudí. Boli neprirodzene veľkí, ako postavy z rozprávky. Jeden mal dlhé plavé vlasy zopnuté do chvosta. Druhý mal krátke hnedé vlasy a vyzeral vskutku obrovsky. Jeho hlava dosahovala veľkosť basketbalovej lopty a postavou prekonával aj veľkého blondína vedľa seba, no najviac ma vyľakal jeho výraz. Mal tvár bez akýchkoľvek emócií, zbavenú každého náznaku citu, bol tam len chladný desivý výraz napoly mŕtvej duše. Ako podvodník sa spoliehate na svoju schopnosť zbadať signál. Spoliehate sa na schopnosť manipulovať emóciami a prirodzenými ľudskými reakciami, ale existuje jedna sorta jednotlivcov, ktorí sú imúnni voči typickým ťahom; tých každý podvodník okamžite zbadá a vie, že sa ich musí strániť – sú to psychopati. Obor s hnedými vlasmi vyzeral ako učebnicový psychopat.

Muž oproti mne bol Oleg Volček. Mal čierny oblek a bielu košeľu, pri krku rozopnutú. Na tvári mal šedivejúce strnisko, rovnaké odtiene mali jeho vlasy. Možno by to bol fešák, keby sa mu v očiach nezračila tlejúca zloba. Spoznal som ho z novín a televízie; bol to mafiánsky boss, vrah, drogový diler.

V nijakom prípade som nemienil dopustiť, aby sa stal mojím klientom.

Celý život som prichádzal do styku s ľuďmi ako Volček – či už to boli priatelia, nepriatelia, občas som ich dokonca obhajoval. Nezáležalo na

tom, či boli z Bronxu, Comptonu, Miami alebo Malej Odesy. Takíto ľudia rešpektovali jediné – silu. Hoci som bol vydesený, nemohol som to dať najavo, inak by som bol mŕtvy.

„Zo zásady nepracujem pre ľudí, ktorí sa mi vyhrážajú,“ povedal som.

„Nemáte na výber, pán Flynn. Som váš nový klient,“ vyhlásil Volček. Hovoril mierne lámanou angličtinou s výrazným ruským prízvukom.

„Niekedy, ako vravíte vy Američania, sa to poserie. Ak chcete, môžete to vyčítať Jackovi Halloranovi,“ dodal Volček.

„V poslednom čase mu vyčítam takmer všetko. Prečo vás vlastne nezastupuje? Kde je?“

Volček pozrel na Arturasa a na tvári mu kratučko blikol podobný nezmazateľný úsmev, potom sa znovu obrátil ku mne a povedal: „Keď Jack Halloran zobral môj prípad, vyjadril sa, že mi nemožno postaviť obhajobu. To som už vedel. Pred Jackom sa na ten prípad pozreli štyri rôzne právnické firmy. No Jack dokázal robiť veci, ktoré ostatní právnici nedokázali. Preto som mu zaplatil a dal som mu robotu. Žiaľ, Jack nedodržiaval svoju časť dohody.“

„Škoda. Ale so mnou to nemá nič spoločné,“ povedal som a usiloval som sa, aby mi v hlase nebolo počuť nervozitu.

„To sa mýlite,“ vyhlásil Volček. Zo zlatej skrinky vedľa seba vytiahol malú cigaru čokoládovej farby, odhryzol z nej, zapálil si ju a povedal: „Pred dvoma rokmi som si objednal odstránenie istého Maria Geralda. Požiadal som o to Malého Bennyho. Benny to spravil. Potom Bennyho chytili a porozprával sa s FBI. Benny bude svedčiť na súde, že som si objednal popravu. Všetci právnici, s ktorými som sa rozprával, hovorili, že Benny bude hviezdny svedok obžaloby. Jeho výpoveď ma usvedčí. O tom niet pochyb.“

Čeľuste som stískal tak, až ma začali bolieť.

„Benny je vo väzbe FBI. Je dobre strážený a dobre ukrytý. Dokonca ani moje kontakty ho nevedia nájsť. Vy ste jediný, kto sa k nemu môže dostať, lebo ste môj právnik.“

Stišil hlas a povedal: „Skôr než budete mať vypočúť Bennyho, vyzlečiete si sako, a keď tam nikto nebude, prilepíme bombu pod lavicu svedkov. Benny si sadne a odpálime bombu. Žiadny Benny, žiadny proces, žiadny problém. Vy spáchate ten atentát, pán Flynn. Pôjdete do väzenia. Prokurátor nebude mať dosť dôkazov na nový proces a ja budem slobodný.“

„Vy ste čistý magor,“ vyletelo zo mňa.

Volček hneď nereagoval. Nerozzúril sa ani sa mi nevyhrážal. Len tam chvíľu sedel, potom zaklonil hlavu, ako keby zvažoval možnosti. Ja som počul len tlkot vlastného srdca a rozmyšľal som, či som si práve nevyšliel gulku. Nedokázal som odtrhnúť oči od Volčeka, ale cítil som, ako sa na mňa ostatní pozerajú, takmer spýtavo, ako na človeka, ktorý pred sekundou strčil ruku do osieho hniezda.

„Pozrite sa na toto, kým sa rozhodnete,“ povedal Volček a kývol na Arturasa.

Arturas zdvihol bielu športovú tašku a otvoril ju.

Vnútri bola Jackova hlava.

Skrútilo mi žalúdok. Ústa sa mi naplnili slinami. Naplo ma, zakryl som si ústa a zovrel som sedadlo pod sebou, až som cítil, ako nechtami škriabem kožu. Bol koniec snahy o zachovanie pokojnej fasády.

„Mysleli sme si, že Jack to zvládne. Mýlili sme sa. No s vami to nebudeme riskovať, pán Flynn,“ povedal Volček a nahol sa dopredu. „Máme vašu dcéru.“

Čas, dych, krv, pohyb – všetko zastalo.

„Ak sa jej čo i len dotknete...“

Vytiahol z vrecka nohavíc mobil a obrátil ho tak, aby som videl na obrazovku. Amy stála na tmavom rohu ulice pred novinovým stánkom. Moje dievčatko. Mala iba desať rokov. Videl som, ako stojí niekde v New Yorku, v chlade si rukami objíma trup a ostražito pozerá do objektívu. Za jej chrbtom bolo vidieť novinový baner s titulkom o obchodnej lodi, ktorá sa v sobotu večer potopila v Hudsoni.

Neuvedomil som si, ako veľmi sa potím; odrazu som mal celú košeľu premočenú, takisto tvár a vlasy, ale už som sa nebál. Už ma netrápila bomba, pištoľ ani dvaja mlčanliví obri, ktorí na mňa hľadeli mŕtvymi očami.

„Vráťte mi ju a nechám vás nažive,“ povedal som.

Volček a jeho ľudia sa rozosmiali. Poznali ma ako Eddieho Flynnna, právnik; nepoznali starého Eddieho Flynnna: podvodníka, pouličného bitkára. Popravde, aj ja som naňho takmer zabudol.

Volček naklonil hlavu, kým prehovoril. Zdalo sa, že dôkladne zvažuje každé slovo. „Nemôžete si dovoliť vyhrážať sa nám. Majte rozum. Vašej dcére sa nič nestane, ak urobíte, čo vám poviem,“ vyhlásil Volček.

„Pustite ju. Nič neurobím, kým nebudem vedieť, že je v bezpečí. Ak chcete, zabíte ma. Vlastne ma radšej rovno zabíte, lebo ak ju okamžite nepustíte, holými rukami vám vyškríabem oči.“

Volček si potiahol z cigary, otvoril ústa a chvíľu si ponechal dym na tučných prách, vychutnával si ho.

„Vaša dcéra je v bezpečí. Vyzdvihli sme ju včera pred jej školou, keď čakala na autobus na školský výlet. Myslí si, že ju vyzdvihli ochrankári, ktorí pracujú pre vás. V minulosti ste zažili vyhrážky smrťou a ona to vie. Vaša bývalá manželka si myslí, že Amy je na školskom výlete na Long Islande. V škole sú presvedčení, že je s vami. Deň-dva ju nikto nebude hľadať. Ak odmietnete poslúchnuť naše pokyny, zabijem ju. Smrť však pre ňu bude úľava. Vaša dcéra bude trpieť, ak nebudete spolupracovať. Niektorí z mojich mužov...“

Zámerne zmlkol, tváril sa, že hľadá správne slová, aby mi moja predstavivosť vykreslila nočnú moru. Celé telo sa mi naplo, ako keby sa pripravovalo odraziť fyzický útok. Cítil som, ako mi adrenalín zaplavuje organizmus hnevom.

„No, niektorí z mojich mužov majú nezvyčajné chůtky na pekné malé dievčatká.“

Vrhol som sa na Volčeka. Ani som si nestihol uvedomiť, ako som vyskočil zo sedadla. Nemal som veľa miesta, sklonil som hlavu, ale podaril sa mi ostrý priamy výpad pravačkou do Volčekovho ľavého líca. Cigara mu vyletela z tej drzej papule. Rozohnal som sa ľavačkou, zaprel som sa nohami a chcel som mu vraziť do hrdla.

Skôr než som stihol uskutočniť druhý výpad, schmatla ma mohutná ruka a zdvihla ma z podlahy auta. Obrátil som sa a uvidel som, že ma drží ten psychopatický obor. Chcel ma posadiť na zadok ako neposlušné decko, keď sa vo mne prebudili staré zvyky. Pravou rukou som sa mu zahnal do tváre, nechty som mu zašiel do mäsitého čela. Bola to automatická, nevedomá reakcia a mala slúžiť na odpútanie pozornosti. Ľavou rukou som obrov siahol do saka a vytiahol som mu peňaženku. Trvalo to pol sekundy. Prebehlo to rýchlo a hladko. Takže za tie roky som nestratil veľa rýchlosti. Čistý vreckársky ťah. Obor si krádež nevšimol; príliš sa sústreďoval na to, ako ma pripraví o hlavu. Keď som si strčil peňaženku do vrecka, pred tvárou sa mi zjavila päť veľká ako tanier. Odvrátil som sa pred úderom a pocítil som náraz do zadnej časti lebky. Spadol som a udel som si hlavu o dlážku limuzíny.